

Drágák!

Nemrég Lázár Ervin Négyszögletű Kerek Erdő című meséjében Dömdödömről olvasva, az osztályra gondoltam, tudtam, hogy hamarosan a búcsú szavaival kell hozzátok fordulnom:

„Dömdödöm egyszer nagyon megszeretett valakit. Igen megörült, te is tudod, mennyire megörül az ember annak, ha megszeret valakit. El is indult Dömdödöm, hogy majd odaáll az elé, és azt mondja: szeretlek. Igen ám, de útközben...” -megtapasztalta mennyire elcsépeltek és üresek tudnak lenni a szavak- „S akkor elgondolkodott ezen a szeretni szón... oda is ért ahhoz, akit megszeretett. Megállt előtte, rápillantott, és azt mondta: „Dömdödöm”.” Kicsit ilyen volt ez a mi erdők, a 12.a osztályterme. Tele külön, érdekesnél érdekesebb, izgalmas, értékes szereplőkkel. Akiknek a története nem volt mindig mindenki számára érthető. Hittünk abban, hogy itt mindenki vállalhatja önmagát, megtapasztaltuk a „csak” szeretetet., a „szeretlek, mert...” és a „szeretlek, ha...” helyett. Köszönöm nektek! Izgalmas kalandjaink voltak. Lehetetlen lenne minden erdei történetet elmesélni. Amikor 2014-ben osztályfőnökök lettem, egy igazi kis önálló közösséget örököltöm Mónika tanárnőtől. Én már csak csiszolgattam, terelgettem az osztályt. Izgultam, nem ismertlek titeket, csak a heti egy órás földrajz órákon találkoztunk. Elég volt 8. osztály végén megkérdezni a véleményeteket, hogy hová induljunk első nagy kalandunkra, és mit csinálnátok ott legszívesebben, és máris éreztem, elfogadtatok. Pár szúrós kék tekintet maradt csupán, akiknek ki kellett érdemelnem a bizalmát. Nyitottak voltatok a velem együtt érkező osztálytársaitokkal, és később a görög, belga-magyar titokzatos sráccal is. Ők is gyorsan erdőlakókká válhattak.

Megpróbálhatom összefoglalni a matematika nyelvén, mi minden történt a mi Négyszögletű Kerek Erdőnkben:

3 felejthetetlen osztálykirándulás. A Bükk-hegység, a Balaton környékének és Erdély tájainak megismerése. Az egész iskolát megmozgató március 15-i műsor. Bátor és lelkes vállalás! Egy megható karácsonyi együttlét a Leányfalusi Szeretetotthon lakóival. 4 lelkes, a legkisebb barlangi üregeket is meghódító barlangász csapat. 2 turistaház felfedezése, ahol meleg víz nélkül és kis éjjeli szörnyekkel (macskákkal) is jól érzetük magunkat. A kelleténél kevesebb métázás. Mindig bánni fogom, hogy nem álltam be! Majdnem nyolc közös színházi élmény. A legvégén titeket látni a színpadon (Ágnes asszony), felejthetetlen volt! Végtelen út a Székelykő tetejéről hazáig. Végtelen büszkeség, hogy megcsináltuk! Egy meg nem hódított szurdok. (Szánom-bánom!) Salátázás, egymásnak főzés, angyalok, gofri sütés... mind-mind a mi történetünk. A lehelten fiú lány arány: 7:25, a tánctanárnok tudna erről mesélni. Egy emlékezetes este, ami csak rólatok szólt, a szalagavatótok. 32 őszinte, gyönyörű mosoly, amit szalagtűzésről örökre magammal viszek. Feltehetem a kérdést, mint egy földrajz órán még hetedikben, amikor nem is voltam az osztályfőnökök: „Milyen lekeget tudtok sorolni a kontinensről, országról?” És én az osztályról? Nekem a legkedvesebb. Ez az az osztály, ahová mindig a legszívesebben jöttem, mert haza jöttem. Haza: ahol néha vitatkoztunk, veszekedtünk, őszinték voltunk, elfogadtuk egymást, hibáinkkal együtt, csiszolgattunk, csiszolódtunk, vidámak voltunk, nevettünk, növekedtünk, együtt voltunk. Legizgalmasabb osztály: táncversenyek szünetekben, különböző röptető alkalmatosságok, hűtőszekrények a párkányon, kréta gyűjtemény, megszerzett táblafilcek, soha véget nem érő (nem)takarítások, osztály (élő)lények, soha el nem induló, beszélgetők... Legfinomabb süteményeket sütő, legkreatívabb osztálydekorációt készítő (mindig ki tudatok találni valami inkább vicces, fárasztó, de csöppet sem szép dekorációt), legegységibb és egyetlen osztálypulóveres csapat. Legösszetartóbb: annyi minden megtörtént veletek, annyi mindennel kellett szembenéznetek! Ti felnőtteket megszégyenítve segítettétek egymást, bátrak voltatok, őszinték. Mindent magunkkal visszük, mind épített, alakított minket. Közös volt az utunk. Előttünk áll még az érettségi, egy utolsó nagy megmérettetés. Ti már készen vagytok. Tudom, hogy bátran, közösen kezdhettek neki ennek a feladatnak is.

Búcsúzóul álljon itt egy erőt adó idézet.

„A dolgok nem kívül kezdődnek, hanem belül, és nem alul, hanem felül, és nem a láthatóban, hanem a láthatatlanban.” Hamvas Béla

Bérczes Orsolya

Mint látjátok, én vagyok az első a névsorban. Hogy őszinte legyek mindig is utáltam az lenni. Mindig én kezdtem a heteskedést, a versfelmondást és még ünnepeken is én állhattam a sor elején. Mikor ide kerültem ez mind nagyon megijesztett (új sulitól alaptól elvárható, hogy a frászt hozza az emberre), hiszen utáltam kitűnni a tömegből és attól egyenesen rettegtem, ha kettőnél többen figyeltek rám egyszerre. Tehát az ittlétem elejét viszonylag csendben töltöttem a suliban és azon gondolkodtam, hogy mennyi mindenről maradok le, mert nem vagyok olyan bátor és beszédes, mint a többiek. Na de, hatalmas szerencsémre sikerült a „legszipibb osztályba” kerülnöm, nem túlzok, amikor azt mondom, hogy ez alatt a nyolc év alatt, míg felnőtünk egymás mellett, ezeknek a fantasztikus embereknek sikerült teljesen átalakítaniuk a saját magamról alkotott képet. Bár alig-alig adtam életjelet órákon, szünetekben is inkább aludtam és osztályprogramokra is rángatni kellett, már elfogadtam, hogy én így vagyok jó és nekik hála abban is biztos vagyok, hogy akármit is hoz a jövő, mindent meg fogok tudni oldani. Mindenkinek, aki itt marad, kívánok még az enyémnél is pozitívabb hátralevő éveket és sok sikert a jövőbeli érettségihez, (annyira amúgy nem is lesz nehéz, szóval nem kell izgulni, (csak tanulni picit.)).

Bodoky Lukács Márk

2000-ben születtem, ezzel az egyedüli Z-generációs tagja vagyok az osztályomnak. Általános iskolába Budapesten jártam, de amikor kiderült, hogy felvételt nyertem a Refibe kiköltöztünk Szentendrére. Akkor még nem tudtam, de ez egy sok örömmel, és annál is több élménnyel teli 8 évet jelentett. A kis-szerencsétlen osztályösszeállítás miatt összesen heten voltunk fiúk („mint a gonoszok”-egy megjegyzés, amelyet minden ismerőstől hallottam, akinek csak elmondtam), ami annyiban jó volt, hogy így egy elég összetartó csapat lettünk. Az iskolában eltöltött idő alatt találtam meg az első nagy szerelmemet, akivel azóta is boldogan tengetjük -most már kevés- időnkét, mint gimnazista és ugyanitt hallhattam P. Tóth Béla tiszteletes úr hétfői áhítatait, illetve itt mutatta meg Szende Gabriella tanárnő az óráin a matematika szépségeit is (bár néha nehéz és fáradalmas munka útján). Összességében mindenki nagyon fog hiányozni az iskolából, ugyanakkor nagy várakozással tekintek az elkövetkező időkre. Tanulmányaimat a Budapesti Műszaki Egyetem Fizika tanszékén szeretném folytatni és zárásul Szilárd Leó idézetét szeretném leírni, ami nekem sokat segített az elmúlt egy évben: „Nem kell feltétlenül kell okosabbnak lenni másoknál. Elég, ha egy nappal előbbre látunk”

Bokor Anna

Mire ezt olvassátok, 19 leszek. (Itt szokták elmondani, hogy a ballagás napján lesz a születnapom, hozzatok ajándékot... hát, nem a napján, de azon a héten...) Ijesztően nagy szám. A legtöbbekkel nyolc éve járok egy osztályba, konkrétan együtt nőttünk fel. Mindenkiel összeköt egy-egy személyes emlék: csereprogram Erdélyben, Hollandia, latin és angol nyelvvizsga, fellépések, túrázás, tábor, reformáció verseny, faktos órák, beszélgetések a lelátón, szekrény... Akit megismertem valamilyennek, arról is kiderült, hogy más, több annál, mint amilyennek elsőre tűnt. Ez az egyik legfontosabb tanulság, amit magammal viszek: mindenkiben van valami, amiért szeretni lehet. (A másik az, hogy jól meg kell gondolni, mielőtt az ember OKTV-re megy, mert a végén továbbjut. :D) Rengeteget kaptunk tanárainktól, legfőképp Hajnalka tanárnőtől. A legtöbbet mégis az segített, hogy minden nap Isten közelében lehettem; bármilyen problémás helyzetben voltam, mindig kaptam megerősítést az áhítatokon, az órán, egy mosolyból vagy egy beszélgetésből. Ezek a dolgok mindig meg fogják határozni azt, aki vagyok. Jövőre a Károlin szeretnék tanulni, hogy majd sok év múlva továbbdassam mindazt a tapasztalatot és szeretetet, amit itt kaptam.

Bozsóki Gergely

Még az elején külön köszönetet szeretnék mondani Hajnalka tanárnőnek, osztályfőnökünknek és matematika tanárunknak, aki türelemmel és szeretettel terelt minket kanyargós útjainkon. Továbbá dr. P. Tóth Bélának, aki filozófia és hittan órái által táplált minket bölcsességével.

1999 novemberében születtem, Budapesten. Azóta is Budapest lakosa vagyok. Az általános iskola négy évét Békásmegyeren töltöttem. Majd 2010 szeptemberében ültem be először a Refi padjaiba. Ahogy az évek múlásával egyre jobban kiteljesedett az iskola, úgy teljesedtem ki én is. Sokat tapasztaltam, tanultam és mindig volt valaki, akire támaszkodhattam. Titkon érző lelkem óhajta visszavágyik a sok együtt töltött percre és tanórára. Sosem fogom elfelejteni a csendet a feleltetések (nyakazások) előtt, a dolgozatok közben kifogyó tollak sercegését és a köpenyek suhogását.

Tanulmányaimat a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Villamosmérnöki Karán szeretném folytatni. Büszke vagyok, hogy ezek között a falak között tanulhattam.

Csókai Bernadett

Úgy vélem, az iskola a lexikális tudás átadása mellett az életre nevelésért is felelős. Bár cserkészként ezt több helyről is megkaphattam, a legnagyobb szerep az iskoláé. Sosem voltam igazi rebellis, de sokszor feszegettem a határokat, mellyel tanáraink vérnyomását nem egyszer az egekbe emeltem. Úgy gondolom, az élethez szükség van vagányságra, lazaságra és kompromisszumkészségre. Az osztályprogramok, közös feladatok kapcsán mindenkinek volt lehetősége ezeket gyakorolni és belátni, micsoda élménynek lehettünk részese általuk. Ha nem is jutott eszünkbe, Mónika tanárnő, nagygyimnáziumi éveink alatt pedig Hajnalka tanárnő lelkesen rávilágított, hogy együttműködni nem szégyen, sőt, csatát nyerhetünk vele. Ez a 8 év eseményekben igazán gazdag volt. Több lettem pár nyelvvizsgával, remélem életre szóló barátságokkal, 2 unokahúggal, 2 kutyával, sok jó és 1-2 rossz, de meghatározó élménnyel. Pár sérüléssel is, amiket legtöbbször valamelyik csapatmunka (ált. prezentációkészítés) alkalmával szenvedtem (pl. a varratot a kezemen, amit Lilinek és Zsófinak kellett el látnia, majd apukám hímzett rá egy mosolygósfejet). Bár ez nem volt egy jó felvezetés, de orvos szeretnék lenni, ha nagy leszek.

Dobó Sára Borbála

Hihetetlen, hogy nyolc év egyszerre telhet el ilyen gyorsan és ilyen lassan! És bár ennyi idő alatt jóból is, rosszából is épp elég lesz az embernek, a mai napig örülök, hogy ezt az iskolát választottam. Amit minden utánunk jövőnek ajánlok, azok a csereprogramok: örökre velem marad az élmény, amit az utazások és más kultúrák, nyelvek, új emberek megismerése adott. A mindenféle tantárgyakból való kioktatásom mellett a Refinek köszönhetem életem első nagy szerelmét is. Magammal viszem innen: Dr. P. Tóth Béla nagytisztelű úr igehirdetéseit, Dávid tanár úr elmélkedéseit az életről, Zsóka tanárnő erőt adó humorát, Judit tanárnő mélyreható verselemzéseit, Teréz tanárnő fejtegetéseit a Református Templom egereiről, Erzsébet tanárnő egó-zsugorító beceneveit, az Eszter tanárnővel való derűs adatbázis-kezelést, a Márta tanárnővel való túlórázásokat és Hajnalka tanárnő olaszos gesztikulációval tarkított előadásait.

Rövid távú terveim között a jogi egyetem szerepel, de kíváncsian várom, mi mindent tartogat számomra az élet.

“A kacsák. Nem tudja véletlenül? Szóval, hogy így jön valaki egy teherautóval, és felpakolja őket, vagy maguktól repülnek el? Már hogy így délre húznak, vagy valami.” /J. D. Salinger – Zabhegyező/

Erdi Márton János

Néhány évvel ezelőtt még aggodalom nélkül, többé-kevésbé érdeklődve olvastam a végzősök irományait az Alfában. Aztán amikor már feltűnt egy-két ismerős név, rájöttem, hogy nemsokára én leszek a soros.

8 évet töltöttem itt, szóval majdnem az eddigi életem felét, és a megszerzett tudás mellett sok szép emlékekkel gazdagodtam, többek között részt vehettem 2 cserediák-programban is, eljutottam Olaszországba, Erdélybe és Hollandiába, illetve én is fogadtam számos külföldit, az egyikkel rendszeresen tartom is a kapcsolatot. Az osztálykirándulások közül természetesen az erdélyi volt a legjobb, hiszen az 3 helyett 5 napig tartott, és nagyon szép helyeken jártunk.

Nem mondanám, hogy túlzottan felkészültnek érzem magam az érettségire, tanulhattam volna többet is, mindenesetre a tanáraimon nem múltott, hiszen ők minden tőlük telhetőt megtettek, ezúton is köszönöm ezt nekik! Szinte minden 12.-es megemlíti ugyan, de örök igazság, hogy amíg korábban alig vártam, hogy elteljen a tanév, addig az idei nagyon gyorsan elrepült, és ahogy közeledett az érettségi, az idő egyre inkább felgyorsult.

Az itt maradottnak kitartást kívánok, illetve hogy élvezzék minden egyes pillanatot, amikor még nem az érettségi és a továbbtanulás sötét árnyéka vetül rájuk!

Gyimóthy András

1999.. április 13-án születtem Budapesten. Születésem óta Budakalászon élek családommal. Egy nővérem, egy húgom és egy öcsém van, akik szintén a református gimnázium létszámát gyarapították.

2010-ben felvételiztem és megálapíthatom, hogy nem volt rossz döntés a Refit írni az elő helyre. Az iskola jó atmoszférája és mesés környezete bebizonyította, hogy ez egy ideális hely a gimnáziumi tanulmányok elvégzésére. A sok lexikális tudás mellett talán a legfontosabb, amit itt tanultam, hogy az emberi kapcsolatok sokkal fontosabbak, mint bármi más. Itt természetesen nem az érdeklődésekről, hanem a valós barátságokról beszélek. Becsüljétek meg nagyon!

Az itt töltött évek ezernyi emléket hordoznak magukban; a menza ízétől kezdve a verejtékekkel megírt vizsgákon keresztül az új orgona hangjáig. Sose fogom elfeledni a végigfocizott tesiórát, az eszeveszett sprinteket a hévhez (az utóbbi picikét izzasztóbb), a napfelkeltét Szentendre utcái fölött, vagy azt ahogy az osztály megszállta, hogy legyen e szavazás egy adott programról...

Tanulmányaimat a BME-n szeretném folytatni. Bizakodva várom a jövőt, az érettségit és persze a nyarat. Egy utolsó tanács: Akármilyen, maradjatok gyerekek!

Herczeg Aliz Antónia

Kedves Olvasók! Nyilván már hallottatok rólam, és igen, én is rólatok. Rövid i-vel írom a nevem, amit sokszor kikergettem magamnak. Nehéz ilyenkor írni bármit is, ezért én most csak néhány tanácsot szeretnék veletek megosztani az elkövetkezendő évekre nézve.

~ Használjátok ki a sulis adta lehetőségeket! Attól függetlenül, hogy idegen nyelvi vagy határon túli a cserediák program, nagyon jó arra nézve is, hogy új barátságokat kössetek és szorosabbra fűzzétek a meglévőket.

~ Élvezzétek ki, hogy még nem vagytok végzősök! Kevesebb a stresszhelyzet, több időtök van arra, hogy az osztályotokkal programokra menjetek el. Ezek a közös programok jó közösséggé formálják az osztályt, és segítik a tanáridiák kapcsolatot. A színházba járás mellett, ne hagyjátok ki a túrázást és a barlangászást se!

~ Tiszteljétek – atyátok és anyátok mellett – a felsőbb éveseket és a tanárokat! Főleg a menzán...

~ Ja, és ha csinosabbak akartok lenni, szabassátok át az egyenruha szoknyáját!

A közhelyekről inkább csak ennyit, helyette álljon itt Madách Imre örökérvényű gondolata:

„Mondottam, ember: küzdj és bízza bízál!”

Hornos Kata Judit

A jövőre nézve rengeteg tervem és opcióm van, jelenleg úgy áll, hogy tanulmányaimat Angliában, Surrey egyetemen fogom folytatni nemzetközi vendéglátás és turizmus management szakon, de még meglátjuk, hogy mit hoz a jövő. Leghőbb vágyam, hogy körbe utazzam, süssem és kávézzam a világot, egyes állítások szerint a sütés egészen jól megy már itthon. Számomra a legszebb emlékek a mindennapi apróságokhoz köthetőek. Mint Emma világotmegszépítő köszönése reggelente, Bogi idegtépése, az ebéd szakkör, Hajnalka tanárnő színészi előadásai, az elmógásodás(h), Pupi 10 percesek, nagy találkozások a mosdó előtt vagy a Papa klub és a Vidám barakk. Ezek csak néhányak azok közül, melyek színesítik napjainkat jelenleg, bár lehet, már elsiklunk felettük. Nap, mint nap átéljük ezeket, pont ezért nehéz belegondolni, hogy nem marad így sokáig. Az elmúlt időszakban megtanultam jobban értékelni és megélni ezeket a már rutinná vált dolgokat. Bárhová is vezessen utunk, tudom, hogy ezek tették sajátossá és felejthetlenné az elmúlt 8 évünket, még akkor is, ha ezt most jelenleg nem is érzékeljük. Ha valamit fontosnak tartok „átadni az utókor számára”, akkor az ez lenne: észrevenni és újra megélni az apró, de annál szebb dolgokat a mindennapokban. Idézetnek illetve zárszónak a következőt ajánlanám a tisztelt olvasók figyelmébe: Bíboreső (Purple rain) 1984: 0:00:30-0:01:17.

Kardos Anna

Nagyon szerencsésnek tartom magam, hogy ezen épület falai között tölthettem ezt a pár évet, főleg az itt kötött szoros barátságaimnak köszönhetően, melyekért különösen hálás lehetek. Számtalan közös élményt hagyunk a hátunk mögött, többek közt: a fagyizással töltött rajzórákat, a rengeteg meglepetésbulit (amikről kivétel nélkül idő előtt tudomást szereztek az ünnepelek), a rettegett ingafutásos tesiórákat, a december ötödikei éjszakába nyúló mikulás-csomag-készítéseket, Köck tanár úr biciklistáborát, az ausztráliai és reszkessetekbetörőkös projekt-napokat, a Székelykőhöz vezető hosszú és igen meredek utat, a hosszas fotózkodást a Tordai hasadéknál, az Amszterdamban töltött 2 órát és a cuki holland cserediákjainkkal töltött két hetet (Budapest és Middelharnisban).

Így hát széles mosollyal az arcomon intek búcsút gimnazista éveimnek. Végezetül egy hasznos tipp a mindennapok túléléséhez. :)))

„A valódi boldogság benned rejtőzik. Ne pazarold az időt arra, hogy a békét, a meglegedést, az örömet valahol máshol keresed. Légy nyitott, légy nagylelkű, mosolyogj, ölelj meg másokat.”

-Og Mandino

Kecze Zsófia Annamária

Az elmúlt évek során számtalan ötletem támadt azzal kapcsolatban, hogy végzősként majd mi mindent fogok tudni besűríteni e rövidke sorokba. Most azonban tanácstalan vagyok, hogy az utóbbi 8 év tapasztalataiból miről kéne említést tennem. Felrémlik szemeim előtt, ahogy 10 évesen - tele izgalommal és aggodalommal - baktatok az iskola felé újdonsült kisgimnazistaként. Éreztem, hogy ez már más világ, éreztem, hogy komolyabb kötelezettségek és feladatok várnak majd rám. Mégis így az érettségi küszöbén meglehetősen gondtalannak mondanám az eddigi 7 évet a legjobb pillanatokat kiemelve: a holland cserediák kapcsolat – ugyan Amszterdamban csak 2 órát töltöttünk, Erdély – ahol megmásztuk a Székelykövet és a nagy fáradalmakat csak a buszúton tudtuk kipihenni hazafele menet, sítábor – ahol az utolsó utáni csúszásokat élveztük a legjobban. Az élmények mellett a legtöbbet az osztályfőnökünknek köszönhetek, aki fáradhatatlanul próbált megannyi különböző igényünknek eleget tenni és problémáinkat megoldani, valamint akinek a támogatására minden helyzetben számíthattunk. Hálás vagyok mindezen felül azoknak a tanárainknak, akik valamilyen módon motiválni és segíteni tudtak itteni tanulmányaim alatt.

Kollár Virág

Utolsó Perc, jóbarátom! Köszönöm, hogy e passzus írása alatt is segítségemre vagy! Születésem óta számíthatok rád, hiszen kívártad a szentestét, hogy anyukám ne korházban ünnepeljen. Munkamorálod az elmúlt 8 év alatt ugyanilyen becsülendő volt: ha 7:10-kor kellett suliba indulni, 7:00-kor mindig felébresztettél. Elsegítettél Hollandiába és egy felejthetetlen biciklis táborba. Mi több, a tanárokat is meghintetted kellő jóindulattal, így becsöngő után is kiosonhattam a füzeteimért. Miattad jutottam el nyelvvizsgázni és igazából minden vizsgám sikere a te érdemed. Kösz pajti, de nem kellett volna ez a sok segítség, egy-két pofon csak nem árt. Igazából azt szeretném megköszönni, hogy az ilyen helyzetekben hozott döntéseimet soha nem kellett megbánnom. De ez a hála már inkább Odafentre szól. Ezek tükrében álljon itt egy sokatmondó idézet: „Oh! irgalom atyja, ne hagyj el.” Ennyit a köszönetekről. Így hozzád szólnék kedves Diák és csak, hogy értelmet adjak annak, hogy ezt végigolvastad, elárulom: nem leszek tűzoltó, sem katona (de ki tudja?), terelgetni vegyületeket szeretnék kis kapszulákba és remélem egy nap ezzel a Ti hasznotokra is lehetek. Ja, és még valami fontos:: nyilván mind ezt a pillanatot várjátok, ami a mi életünkben most eljött, de innen nézve nem olyan felemelő... élveztétek, ahol vagytok!

Margaritisz Lili

2010-ben kezdtem tanulmányaimat a Refiben. Pontosan emlékszem a pillanatra, amikor csillogó szemű ötödikesként tértem vissza a gólyatáborból. Csak találgatni tudtam, mi fog történni velem az elkövetkezendő 8 évben, ami aztán gyorsan elrepült, és hirtelen itt állok a végső megmérettetés előtt. Amikor a hétfői áhítaton hátranézek, a padokban már nem ül mögöttünk senki. Az itt eltöltött éveim egyáltalán nem mondhatók átlagosnak. Egész gimnáziumi éveimet végigkísérte a sport, már 12 éve ritmikus gimnasztikázom, a nagygimnáziumi években egyéni tanrendem volt. Ennek köszönhetően sok osztályprogramból kimaradtam, de amelynek részese lehettem, az felejthetetlen élményt jelentett. Hiányozni fognak az osztálytársaim, akik mindig segítettek a tanulásban, és támogattak a sportban egyaránt, a sztorizások, az órák közötti szünetek, a „mindig mindenben szavazzunk” ofő órán, a várva várt vakáció felírása a táblára, és persze minden évben a 100. matekóra megünneplése. A jövőre nézve komoly célokat tűztem ki, remélem egyszer majd orvos lesz belőlem. A leendő végzősnek sok sikert kívánok, ne adjátok fel, hordjátok a köpenyt, és élvezétek a reggeli áhítatokat, ameddig tehetitek.

Moravcsik Anna Ágnes

Születésem óta Szentendrén élek, de édesanyám erdélyi, ami nagy hatással van mindennapjaimra. A Refiben töltött 8 évem alatt sok jó és rossz élménnyel gazdagodtam, melyek formáltak és segítettek, ha nem is felnőni, de elindulni az ehhez vezető úton. Hosszú távú terveim között szerepel, hogy orvosira járjak, de nem tudom még, mit hoz az elkövetkező pár év. Lehet, hogy dolgoznom vagy utaznom és nyelvet tanulnom kell egy (vagy két) évig, míg elérem a célom, de állok elébe. Ha Isten úgy akarja, és orvosnak való vagyok, egyszer az is leszek. Ne hagyjátok, hogy megingassanak a terveitekben, vagy kreáljanak nektek helyetteket. Rengeteg elvárással találkozunk, melyeket szüleink, tanáraink, a társadalom vagy mi magunk támasztunk. Nem szabad hagynotok, hogy ezek megkeserítsék a legszebb éveiteket! Sokáig vártam, hogy szabaduljak a gimnáziumból, de most, hogy eljött az ideje, sajnálom, hogy nem élveztem ki jobban az itt töltött időt. A sítáborokból és a közösségi programokból rengeteg életre szóló élményt viszek magammal, ha van rá lehetőségetek, csak ajánlani tudom ezeket. *“Bekötött szemmel kelünk át a jelenen. (...) Csak később, amikor a kötést levesszük, és szemügyre vesszük a múltat, csak akkor eszmélünk rá, mit éltünk át valójában, és akkor értjük meg a történetek jelentését.”*

Milan Kundera

Nándori Dorina

Sziasztok!

Lehet, hogy egyeseknek feltűnt, másoknak nem, de immáron én is 8 teljes éve koptatom itt a bútorzatot. Igen, az a néha megjelenő sötét folt a folyosón, én lennék. De ne aggódjatok, nálam jobban senki nem tudja, hány új arc tűnhet fel naponta, egyetlen iskolából.

Mindenesetre, mivel sikeresen eljutottam 12.-be – töretlen optimizmussal és jókedvvel, ahogy a mellékelt ábra mutatja – „végre” érettségizhetek. Nektek pedig, itt az esély, hogy lelkesítő soraimat olvassátok...

Egyet kell értenem azokkal, akik lazán veszik az egészet. Nekik van igazuk! A tanulás persze fontos, de semmit sem szabad túl komolyan venni. Sajnos erről a hozzáállásról én csak álmodozni tudok, így, mint vérbeli 'stresszgombóc', azt ajánlom, inkább a többi cikkben keressetek hasznos tanácsokat. Mellesleg, úgyis mindent meg fogtok tapasztalni a magatok módján. Utólag bólogattok majd az előzetes figyelmeztetésekre -, ahogy teszem most én is. Ellenben az élet tanítómestere a tapasztalat (klisékből kifogyhatatlan vagyok), így nem is lehet ez másképp. A lényeg, hogy önmagatokhoz hűen haladjatok előre, és ne riadjatok vissza a kudarcoktól. Minden más jön magától.

Ezzel a filozófiával igyekszem nekiindulni a gimin kívüli világnak, és csak remélem, hogy az idő majd igazol. Szurkoljatok értem, hogy így legyen!

Németh-Buhin Elisa

Sziasztok! Németh-Buhin Garcia Elisa vagyok de mindenki csak Elinek hív. Édesanyám mexikói, édesapám pedig magyar származású. Otthon magyarul és spanyolul tanultam meg először. Gyermekkorom első 6-7 éve igen mozgalmasan telt. Mielőtt Szentendrére költöztünk, Finnországban és Németországban éltünk, így már nagyon fiatalon angolul és németül is folyékonyan beszéltem. Négyen vagyunk édestestvérek és egy igazi TEAM-et alkotunk együtt Tavoval, Abival és Miguval.

A Szentendrei Református Gimnáziumba 8 évvel ezelőtt vettek fel. Az iskola légköre, tanárai és diák társaim erős erkölcsi és hitbeli alapokat adtak a további életemhez. Szeretném külön megköszönni osztályfőnökünknek sok-sok szeretetét, megértését és értünk való fáradozását az elmúlt években.

A sulis mellett mindig fontos szerepet töltött be életemben a sport és a művészet különböző ágai. Sok utazásom, eltérő egyéniségű barátaim miatt rengeteg élménnyel és tapasztalattal lettem gazdagabb, de ezek közül talán a legfontosabb az, hogy ne féljek a változástól, mert az élet maga a változás, és az új dolgok révén tanul az ember.

Szívesen tanuljatok sokat és élvezzétek gimnazista létetek minden percét! Sok sikert, csak mosolygósan!

Nopens Philip George

Én vagyok a legújabb tagja az osztálynak, de már közel 3 éve, hogy először léptem be a Refi kapuin. És bár sok élménnyel lettem gazdagabb, számomra a legmeghatározóbb mégis az első nap volt, mely sorra hozta a meglepetéseket és legjobban leírja az osztályt. Belépve az osztály ajtaján azzonnal döbbenet öntötte el arcomat, amikor megláttam 26 lányt és csak jobb körülményekkel találtam meg az osztály hátsó sarkában a saját testtartásukkal elbarikádzott 6 fiút. Alapvetően nem számítottam arra, hogy túl nagy benyomást kelttek egy akkorra már lassan fél évtizede összeszokott társaságban. Így hát bemutatkoztam az első embernek akibe belebotlottam és cserébe kaptam egy gyors tájékoztatót az osztályról. Aztán beszélgetve hirtelen azon kapom magam, hogy egy kisebb csoport vesz körül olyan érdeklődést mutatva, amelyről a politikusok is csak álmodhatnak. Ez óriási meglepetés volt számomra, és másik 3 ország iskoláit bejárva se találkoztam hasonlóval. Lehet, hogy egy iskola Görögországban vagy Belgiumban izgalmasabbnak hangzik, de örülök, hogy egy ilyen befogadó közösségben fejezhetem be középiskolai tanulmányaimat. Hát nem sikerült túl sok mindent mondanom saját magamról, de ezt a szöveget sosem bemutatkozásnak, hanem búcsúnak szántam.

Sárady Gergely

Június 12-én születtem Budapesten. Itt is éltem három évig a családommal, majd Szentendrére költöztünk, ahol nagyon szeretek élni a mai napig. Először a Templomdombi Általános Iskola tanulójaként kezdtem, majd a nyolcadik iskolaévem után kerültem ebbe az iskolába. Mivel egy meglévő osztályba csöppentem bele, féltem, hogy nehezen fogok tudni beilleszkedni, de hamar rájöttem, hogy egy rendkívül kedves osztályhoz csatlakoztam, akiknek sokat köszönhetek. Már az első nap megszerettem őket. Remélem, hogy a gimnáziumi évek után nem fog megromlani a kapcsolatom az osztálytársakkal, és szinte biztos vagyok benne, hogy sok emberrel fogok még találkozni a jövőben. Már előre látom, hogy vissza fogom sírni ezeket az éveket (sőt.. már most visszasírom..) és próbálom kiélni minden egyes másodpercét az óráknak, az iskolai légkörnek, a szüneteknek (főleg a kaja szüneteknek), amíg még tehetem... Boldogan fogok visszaemlékezni ezekre az évekre. Hiányolni fogom a szünetekben való kacagást, a vidám órákat és természetesen az osztályszavazásokat.. :)

Tanulmányaimat formatervezőként szeretném folytatni a BME-n, egyenesen a tervezőasztalhoz ülve, ahogy már azt hat évesen megálmodtam. Szeretném megköszönni a tanáraimnak a felkészítést és a kitartást és természetesen minden osztálytársamnak nagyon boldog és sikeres éveket kívánok!

Sipos Bogáta Illangó

Nem, nem fogom leírni a nevemet, meg, hogy mikor születtem, továbbá, hogy hány karaktert kaptunk. Igazából nem annyira tudom, miről kéne írnom, mitől jó egy ilyen cikk. Hetedikben jöttem át ebbe a suliba és ezért azóta is hálás vagyok. Egy hihetetlen osztálynak lehettem a tagja, amihez rengeteg csodás emlék köt. Itteni éveim során nem sok versenyen vettem részt, úgyhogy amiről talán „ismertté” váltam az egyrészt a nagybátyám, iskolánk egyik közkedvelt (legalább is szerinte) tanára, és néhány énekes produkcióm az iskola valamelyik színpadán. Színpadi élmények közül mégis a Nemzeti Színház nagyszínpadán való fellépések voltak a legmeghatározóbbak számomra, egyrészt mert ötvözni tudtam az éneklést a színjátszással, másrészt mert ezt talán nem olyan sokan mondhatják ez magukról, szóval lesz mit mesélni az unokáknak. Ha elfogadtok tőlem egy tanácsot: élvezzétek ki a mostani éveiteket, ne sürgessétek a 12-et, de tényleg. Én beleestem párszor ebbe a hibába és már bánom. Ami a továbbtanulást illeti: angoltanár szeretnék majd lenni, de az egyetem előtt úgy döntöttem, hogy a következő évemet Angliában töltöm önkéntesként, tapasztalatszerzés meg nyelvtanulás céljából, úgyhogy már nagyon várom. Sok sikert és kitaratást kívánok nektek!

Sipos Zsófia

Emlékezni olyan, mintha egy nagy fotóalbumot lapozgatnál. Ott van benne az életed minden lényeges pillanata, minden esemény és személy, aki azzá tett, ami vagy. Az én albumom hatalmas, tele emlékekkel: egy fénykép az ötödikes évnnyitóról, két copfban és egy túlméretezett egyenruhában. Rengeteg kép osztályszínházakról, ott egy fotó egy rakás törpének öltözött kislányokról. Fénykép rólunk angyalruhában. Nyolcadikos osztálytáncpöttyös és csíkos felsőkben, szalaggal a hajakban.

Egy kép rólunk a tordai hasadéknál és a Székelykőn. Fotó a bögrés karácsonyról, mellette a nyuszis osztályképpel. Két fénykép a parkos Punnanyról. Négyen a Vöröskőn, Dóri születésnapján. Számtalan fotó fehér, habos ruhában, hercegnősen és hatalmas, színes mexikói szoknyákban. Csoportkép a Nemzetiből (van három is) és Emma születésnapjáról. Random születésnapi tortázások és osztályszalátázás.

Mosolygok.

Együtt váltunk felnőtté az itt eltöltött idő alatt. Együtt sírtunk és együtt neveltünk. Együtt panaszkodtunk és bosszankodtunk, de együtt örültünk a sikereknek és együtt küzdöttünk nyolc éven át.

Meg nem szűnő mosollyal zárom be az albumot. Még alig telt be; arra vár, hogy megtöltsen gyönyörű, tanulságos és emlékezetes pillanatokkal.

Szabó Boglárka

Ez most Nektek szól. Nektek, akik még frissen érkezettként a természetismeret röpitől retteggve várjátok a becsengőt vagy nektek, akik az általános iskola éveinek végében járva, a Pater Noster-t kellene már sokadik felszólításra megtanulni. Vagy akiket újonnan nagygyimnazistaként már most az érettségivel riogatnak és nektek, akik az év végi töri vizsgára készülve el sem tudjátok képzelni, hogy létezik ennél szörnyűbb. Kíváncsi vagyok nektek, hogy legyen elegendő kitartásotok (persze a jó időbeosztás sem árt) és olyan társaitok, amilyeneket én is kaptam! Most pedig Ti következtek, akikkel szebbé és stresszmentessé tettük Hajni néni mindennapjait.) Rengeteg közös élményt tudhatunk magunkénak, jutott mindenkől: szinte minden nap együtt sírtunk, legtöbbször persze a nevetéstől. Végigkövettük egymás felnőtté (mondjuk ebből még mindig nincs sok) válását, örültünk egymás sikereinek. Számomra a legmeghatározóbb mégis az volt, hogy ez idő alatt végig támogattuk egymást, kiálltunk a másikért, összetartottunk, majd közösséggé váltunk. Köszönettel tartozom nektek ezért. Remélem, hogy az évek elteltével megmáradunk egymásnak, még akkor is, ha már reggelente nem együtt kezdjük a napjainkat. Közös álmunk, a Pitypang márka, összetart majd minket! Azt hiszem ideje leadni, mert Hajni néni már tajtékzik.

Szappanos Vivien

Kedves Olvasó! Átugornám azt a részt, amiben részletezem, hogy 1999. március 13-án születtem 2 órákor Debrecenben vagy, hogy jelenleg, némi helyváltoztatással, tündéri kutyámmal és a kedves családommal élek együtt, leszámítva a nővéremet, aki a szentendrei otthonra cserélte le, és rátérnék az izgalmasabb részre. Én később érkeztem ebbe a gimnáziumba, az osztályom akkor 6.-os volt és egy aranyos közösséget alkotott, alátámasztja ezt, hogy már az első napomon a bejáratnál várt. Nagyon izgultam, hogy egy összeszokott társaságba újként hogyan fogok majd beilleszkedni, de Istennek és az osztályomnak hála egyáltalán nem jelentett akadályt, amiért a mai napig hálás vagyok. Akkor még nem is gondoltam, hogy az idő tényleg ilyen gyorsan elrepül majd...Mintha csak tegnap lett volna a híres erdélyi osztálykirándulás, vagy a „Homerus fabulam claram narrat...” igaz történet alapján íródott latin mese magolása, illetve az alfa olvasgatása, azon belül is a végzős diákok szövegei, amit ezzel az alkalommal most mi írunk Őszintén remélem, hogy mindnyájunknak sikerül megtalálnunk a számunkra kijelölt utat és elérnünk a céljainkat. Az itt maradónak csupán annyit üzennék, hogy mindig legyen hitek, ne féljeteek nagyot hibázni és hakuna matata!

Szénási Dóra

Ötödikes korom óta minden évben, amikor olvastam a „végzősök újságát”, elképzeltem, mit fogok majd írni az én búcsúszövegembe. Évről évre változott az elképzelés; egyszer lelkes, máskor kiábrándult gondolatok fogalmazódtak meg bennem; de most nem csak a közelmúlt, hanem 8 év élményét, tapasztalatát kell összegeznem, amely feladat nem éppen egyszerű, de azért megpróbálkozom vele. Homályosan ugyan, de azért még él bennem annak a nagyon csendes kislánynak a képe, aki 11 évesen átlépte a Refi kapuját. Azóta rengeteg minden történt (a lány is hangsabb lett!), de azt hiszem, erről leginkább a falak tudnának mesélni. Mert e falak őrzik sok nevetésem, sírásom, sikerem és kudarcom emlékét, ők hallgatták a cserfes, ábrándos tinibeszélgetéseket, s ők látták a szomorúságot vagy dühöt, ami olykor kiült az arcomra egy-egy csalódás után. Amit pedig megtanultam a gimiben töltött idő alatt, és szeretnék átadni Neked, kedves Olvasó, az az, hogy 1) Egyedi vagy, és nyomot hagysz magad után, még ha nem is gondold! 2) Az elsőre érthetetlen dolgok olyat tartogatnak, amiről nem is álmodtál! 3) Merd a vágyaidat követni, mert ha hiszel, minden lehetséges! 4) ”Ne add fel a lényed, hisz kacér az élet- tedd magadévá és élvezd!” (F. M.)

Szente Adél

A gimis emlékidre örökre emlékezni fogsz, akár szép emlékek akár nem annyira. Itt nővünk fel. De hogyan legyen ez egy jó emlék? A Refiben eltöltött 8 évem alatt rájöttem pár dologra, amit szeretnék megosztani. 1) Igaz barátokkal szebb az élet. Olyan barátokra gondolok, akik elfogadnak és veled nevednek minden hülyeségen. 2) Ne add fel a hobbijaidat. Én is azt hittem, hogy 10-11. főleg 12.-ben nem lesz időm sportolni vagy zenélni. De ez nem így volt. Még 12.-ben is jártam zongorára és hihetetlen kikapcsolódás volt. 3) Legyen lyukasórád! Az előrehozott érettségi a legjobb döntés, amit hozhatsz. Nem olyan ilyesztő és egy csomó szabadidőt szerzel vele. 4) Menj világot látni! A cserekapcsolatokat hiba kihagyni, mert rengeteg barátot szerzel és a nyelvtudásod is javulni fog. 5) Ne hagyd, hogy megijesszenek! Sajnos azt tapasztaltam, hogy mindenki otthon és a suliban is hatalmas nyomást gyakorol ránk. Ne vedd túl lazán a dolgot, de nem kell aggódni és azon stresszelni, hogy nem tudod, mi akarsz lenni vagy milyen faktra akarsz menni. Főleg nem kell az érettségi miatt aggódnod 11. előtt. Szóval, ha egyetlen dolgot másként csináltam volna, az az, hogy nem stresszeltem volna feleslegesen ezekért. Inkább találkozz a barátaiddal, nevessetek együtt, találj hobbit és érezd jól magad! Csak egyszer vagy gimis.

Takács Luca Tekla

1999-ben születtem Budapesten. Szentendrén élek szüleimmel és két testvéremmel. Tanulmányaimat a Templomdombi Általános Iskolában kezdtem, majd a nyolcadik osztály elvégzése után, két bátyámhoz hasonlóan, én is a Refibe jelentkeztem. Kilencedikben bekerültem egy arany szívű osztályba, ahol nagyon sok kedvességet, örömet és élményt szerezhettem az együtt töltött évek alatt. Legdrágább emlékeim közé tartoznak a feledhetetlen osztálykirándulások, az együtt tanulások, az Ifis rendezvények, valamint a szalagavató. Az utóbbira való készülés különösen nehéz és fárasztó volt, de utólag tudom, hogy megérte. A többi lány nevében is mondhatom, az a néhány perc a színpadon, gyönyörű fehér ruhákban, azt hiszem mindenért kárpótolt. Szerencsésnek tartom magam, amiért számos baráttra találtam az iskolában, és hiszem, hogy ezek a barátságok az érettségi után is megmaradnak. Kicsit nehéz elképzelni, milyen lesz kikerülni a nagybetűs életbe és befejezni a gimnáziumot. Tanulmányaimat a Szent István Egyetem turizmus-vendéglátás szakán szeretném folytatni. Végül egy idézettel szeretném zárni gondolataimat: „Nemes szép élethez nem kellenek nagy cselekedetek, csupán tiszta szív és sok, sok szeretet.” (Pázmány Péter)

Tóth Dorottya Dóra

Ha végigfuttatom a nyolc év emlékeit és beletúrok a kacatos dobozomba, számtalan színes emlék ugrik be. Ez egy sárga számháborús szám; amikor jóban lettem Annával, aki ma is a legjobb barátnőm és nélküle biztos, hogy nem jártam volna Amerikában. Itt meg egy ötös fizika TZ (első és utolsó az életben), aztán megfakult, eltépett színház- és mozijegyek. Erről beugrik az, amikor a Nemzeti Színház színpadán játszottam főszerepet, Ágnes asszony szerepét. A március 15-i előadásunk szalagja, aminek átütő sikerére valószínűleg mindnyájan emlékeztek. Álarcok a sulis farsangról, ez például a harmadik sárkányfej, ugyanis a háromfejű sárkány tagjaként lehettem én az egyik fej, Emma és Johi mellett, 6.ban. Érmek és oklevelek különféle sporteseményekről, a Kinizsi Futásról, National Youth Sports Festivalról. A hollandi csereprogram heti beosztása, ahol a tengerparti vitorlásautóban ülni hatalmas élmény volt. Itt egy belső, amit szerencsére nem kellett használnunk a Balaton kerülés alatt, hála a „google mapsnak”. És itt van a gyűjtemény legfrissebb darabja, a szalagavatós DVD, ami fantasztikus. Nekem nem ezek, hanem inkább ti fogtok hiányozni srácok, akikhez nap, mint nap beléptem abba a minden évben változó terembe - ahol a szagok nem változtak a 8 év során - és akik között éltem a mindennapjaimat, éveken át.

Tóth Johanna Eszter

Név: Johi

Szülinap: Lényegtelen, ki tudja hány-szor számolták el a naptárat.

Hobbi: Alvás, csoki evés, rossz viccek olvasgatása, tesi/infó teremben lógás, közösségi élet élése az offline világban, felesleges aggodalmaskodás.

Kedvenc viccem: Hogy hívják a gazdag kacsát? Tökés réce. (további viccekért bátran keress)

Amire büszke vagyok itt eltöltött éveim alatt: Soha nem késtem le a reggeli suliba járás HÉV-et (persze az összes többi igen, de ez elhanyagolható) → megtanultam mások futó tem-pójában sétálni.

Legszébb emlékeim: Kisgimis focimeccsek tesin, plüss dinó a faliújságon, Nagykőrösi infó-verseny és Emma színpadias (nyakig) elmerülése a Tisza-tavi Ökocentrum 50 cm-es vizében.

Tanács: Legyetek jóban mindenkiel, nagyon király dolog random köszönetni az ismerősöknek a folyosón és nagyon feltöltő tud lenni akár csak egy mosoly is tőlük!

Életcél: Boldog lenni. („A tudománynak persze számos csodás eredménye van, én azonban sokkal jobban élvezem a boldogságot, mint az igazságot.” G.Ú.S)

'A' tervem: Én is ezt kérdezem magamtól, nem ártana kitalálni valamit... („... bárhová hívsz, menjek.” Hillsong - Oceans)

'B' tervem: Csanesszával (Vanda) csillamossal körbejárni a világot kuglófot, valamint bejglit exportálva.

Fontos: „Az idő illúzió. (...) Az ebéd-idő kétszeresen az.” G.Ú.S

Ps: Legyetek jók! Pussz

Török Emma Ilona

Egy koraáprilisi délelőttön egy 163 cm magas, barnahajú, a 30-as évei közepén járó nő állt a gimnázium kapuja előtt és lassan elindult a réggen oly jól ismert zöld kapu felé. Az iskolában szünet volt, a folyosón kiskamaszok sugdolóztak, életük legfontosabb kérdéseit vitatták meg, a szövődő gyerekszerelmeket, csalódásokat. Mások kétségbeesve lapozták át az utolsó oldalakat, valami életbevágóan fontos dolgot előtt. A folyosón kék és bordó köpenyek villództak, ahogy a diákok siettek a dolgukra. Egy 19 éves-forma lány gondterhelt arccal meredt a kezében lévő kémia könyvbe s szinte belebotlott a folyosón bábmészködő nőbe, aki csak elmosolyodott, ismerte az érzést, az arcot és a könyv lapjait is. Egyszerre éles csengőszó hasította ketté a levegőt és a lányok egy-egy biztató ölelést váltottak, a fiúk barátságosan hátba veregették egymást, de lassan mindenki eltűnt a keskeny folyosóról. Csak a nő maradt ott egyedül, szemben egy tarka tablóval, amiről 32 mosolygó fiatal és a világ legjobb osztályfőnöke nézett vissza rá. Egyszerre a szemébe tűnt egy barna hajú, idétlen mosolyú lány, aki akkor, 19 évesen azt hitte, hogy az érettségi lesz a legnehezebb feladata. A nő elmosolyodott, nagyon régről ismerte a lányt, és egy kicsit sajnálta is, hogy akkor még nem tudta neki elmondani, hogy kár a sok idegeskedésért, mert úgyis minden jól alakul.

Vaczó Zsuzsanna

Sziasztok!

Hetedikes voltam, mikor kiderült, nyolcadikos korom után már nem lehet jelentkezni a Refibe, ezért várólistára kerültem. Végigküzdöttem a felvételi eljárást, és már fel is vettek egy gimnáziumba. Az utolsó pillanatban azonban ért egy csoda: egy telefonhívás, hogy várnak, ha még áll a tervem, én vagyok az egyik kiválasztott, aki jöhet. 14 évesen kezdtem itt az életem, és most, (hogy hamarosan átesek életem első szavazásán) kijelenthetem, hogy sok mindent tanultam. Itt elsősorban nem az óriási mennyiségű tananyagra gondolok, hanem a mindennapokban erőt és biztonságot adó alapokra. A sok kudarc és győzelem, hamisság és igazság, mind formálta személyiségeimet. Így, a csigalassú, de közben villámgyors négy évnek köszönhetően (részben) megismerkedhettem a világ kisebb, nagyobb bukkanóival, valamint örömeivel, sikereivel. Tudom, hogy ezeknek a tapasztalatoknak jó hasznát fogom venni a későbbiek során. Remélem, a sikeres érettségi után (talán egy év kihagyása után is) az ELTE Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai szakára nyerek felvételt és forog tovább az élet, csak kicsit más-képp: a nagybetűs ÉLET.

Vomberg Frigyes

Vomberg Frigyes vagyok. Március 24-én születtem, természetesen én is a legjobb évjáratban, 1999-ben. Azóta Szentendrén lakom a családommal, és 2010-ben kerültem ide nővérem után, aki már 2 éve elballagott. Ez a 8 év rengeteg tapasztalatot adott nekem, és remek barátokat is. Osztályunkban csak 7 fiú volt, mint a gonoszok, ezért nekünk nagyon össze kellett tartani, és úgy gondolom, hogy ez sikerült is, és végzős korunkra már nagyon jóban tudtunk lenni. Hálás vagyok a tanáraimnak, és az osztályfőnökünknek, Hajnalka tanárnőnek, akik terelgettek minket a jó utakra, és fergeteges osztálykirándulásokban lehetett részünk. Hamar eltelt ez a 8 év, de örülök, hogy itt tanulhattam, és szerezhettem jobbnál jobb barátokat.

Áldás, Mógák!
Itt a Vanda,
Menne már a Károlira.
A pszicho van első helyen,
Másodikon anglisztika

Ovi óta rajzolgatok,
Mondták is, hogy jól megy nekem,
Így jött a vész-terv: művész leszek!
(ha semmi más nem jön össze)
Majd kiülök a Fő térre
Tájképeket festegetni,
Turistákkal fotózkodni
(Hadd röhögjön rajtam Orsi).

Plusz van még egy terv,
Nem kell majré!
Eddigiekkel simán felér.
Dzsohannámmal (Johikámmal)
Csillamoson utazgatva
Kuglófot árulunk majd.
Berobbanunk a piacra
S elárasztjuk Európát
A legfinomabb áruinkkal.

De most ennyit a jövőről!
Jöhet az emlékezés!
Annyi, ami még belefér.
Volt itt minden:
Angol emelt, felsőfokú nyelvvizsga,
Ösztöndíj és OKTV, gyorsan sorolva.

Hiányozni a suliból
Természetesen fog pár dolog:
Hajni néni, meg az osztály
És a töriemelt csoport.
Móga, Péro, Borisz Jelcin
Bennünk örökké élni fog.

Wiesner Vanda

Továbbra is tabu téma maradnak a románok.

Az osztálykirándulások gyöngyszeme
Erdély volt, ez nem vitás.
Két napig is elég volt ott az óriás kürtőskalács .
Színház, süti, salátázás
Egyszer minden összejön,
S talán végre valahára lesz egy esőmentes piknikünk.

Gyorsan szálltak a hosszú évek
És még fog is rengeteg,
De az emlék, az örök lesz,
Mert falamra kiragasztom a nyuszi osztályképet.
Köszönöm, hogy itt lehettem nyolc éven keresztül!
Életemben nem felejttem, hogy min mentem keresztül!

